

لنفوم‌ها و شبه لنفوم‌های پوستی: یک بررسی ده ساله در بیمارستان‌های امام رضا (ع) و امید مشهد با استفاده از روش‌های ایمونوهیستوشیمی و تقسیم‌بندی‌های جدید

دکتر علیرضا خوبی^۱، دکتر محمدرضا کرامتی^۲

۱-دانشیار، ۲-استادیار، گروه آسیب‌شناسی؛ دانشگاه علوم پزشکی مشهد

اختلالات لنفاوی و هماتوپوئیک عبارت بودند از: ۲۶ مورد (۶۰/۵٪) لنفوم بزرگ سلول، ۶ مورد (۱۴٪) لنفوم پوستی سلول B، ۷ مورد (۱۶/۳٪) پسودولنفوما، ۳ مورد (۷٪) لوکمیاکوتیس و ۱ مورد (۲/۲٪) بیماری هوجکین ثانویه پوست.

نتیجه‌گیری: لنفوم پوستی سلول T شایع‌ترین لنفوم‌های پوستی بوده و از این بین Mycosis fungoides (MF) بیشترین موارد این لنفوم‌ها را تشکیل می‌دهد. رنگ‌آمیزی ایمونوهیستوشیمی گرچه کمک فراوانی به تشخیص و تقسیم‌بندی این لنفوم‌ها می‌کند ولی با این وجود روش‌های معمول بررسی میکروسکوپی با رنگ‌آمیزی هماتوکسیلین-ئوزین و همکاری نزدیک متخصص پوست و متخصص آسیب‌شناسی اساس تشخیص را تشکیل می‌دهد.

واژه‌های کلیدی: لنفوم غیر هوجکین، بیماری هوجکین، لنفوم‌های اولیه پوست با منشأ سلول T، مایکوزیس فونگوئید، لنفوم‌های اولیه پوست با منشأ سلول B.

فصلنامه بیماری‌های پوست، بهار ۱۳۸۴، ۳۱: ۴۱۰-۴۰۱

مقدمه: لنفوم‌های پوستی تومورهای سلول‌های ایمنی هستند که با واسطه تکثیر کلونال سلول‌های B یا T و ارتشاح آن‌ها در پوست مشخص می‌شوند. در سالیان اخیر تقسیم‌بندی و روش‌های تشخیصی این بیماری‌ها دچار تغییرات اساسی شده و تقسیم‌بندی‌های جدیدتری جایگزین تقسیم‌بندی‌های قدیم شده است.

هدف: ارزیابی و تقسیم‌بندی لنفوم‌های پوستی با توجه به روش‌های تشخیصی جدیدتر

روش اجرا: در طی یک دوره ده ساله تمام نمونه‌های بافتی بیماران در بیمارستان امام رضا (ع) و امید مشهد مورد بازنگری و ارزیابی مجدد قرار گرفت و ۴۶ مورد با تشخیص قطعی، احتمالی و افتراقی لنفوم پوست استخراج شد. پس از بررسی مجدد میکروسکوپی با روش‌های مرسوم و رنگ‌آمیزی هماتوکسیلین-ئوزین و سابتوشیمی، آزمایشات ایمونوهیستوشیمی با نشانگرهای مختلف سلولی برای تأیید تشخیص و تعیین نوع سلول انجام پذیرفت.

یافته‌ها: از ۴۳ مورد که تشخیص آن‌ها قطعی و نوع سلولی آن‌ها مشخص شد، فراوانی انواع مختلف

مؤلف مسئول: دکتر علیرضا خوبی - مشهد، خیابان دانشگاه، دانشگاه پزشکی